

Ο χρόνος της Ανάστασης είναι η σχέση.... (π. Λίβυος)

[/ Πεμπτούσια](#)

Βιώνει πληρέστερα την Ανάσταση, εκείνος που γνώρισε τον έρωτα και έμαθε πως ο χρόνος χάνεται μονάχα σε ένα κοίταγμα. Εκεί όπου οι λέξεις και οι έννοιες στέκονται ανήμπορες στην αμεσότητα της εμπειρίας. Γιατί είναι πολύ μεγαλύτερο αυτό που βιώνει ο ερωτευμένος από αυτό που μπορεί να περιγράψει. Ως εκείνον τον χωρικό που κοιτούσε ώρες την Παναγία και σε ερώτηση του νεωκόρου «μα τι κάνετε εκεί;», απάντησε, «τίποτα, απλά την κοιτάω και με κοιτάει...».

Η αιωνιότητα δεν είναι αόριστος απρόσωπος χρόνος. Αλλά μία μετοχή σε κοινωνία αναστάσιμων σχέσεων, με τον Θεό και τους ανθρώπους. Ο παράδεισος είναι ο χρόνος που χάνεται στο όνομα της σχέσης. Αυτό που δεν πεθαίνει δεν είναι η φύση μας, αλλά οι σχέσεις μας.

Γιατί στην αγάπη και την σχέση η γλώσσα είναι η σιωπή, και στην Ανάσταση ο χρόνος παράδεισος.....

